

Érzéki architektúrában élt
belül, a pórusokban és erekben:
miénk volt akkor az a testi város.
De ahogy romlanak a zsigerek,

ahogy a szív, tüdő, anyagcsere
gyengül, úgy omlanak a húsfalak,
s nő bennünk valami nyirkos, homályos
idegenség. Olyan, mint a halál.

Sumonyi Zoltán

SZENTENDRE, 1991. AUGUSZTUS

Szentistvánozás

A játék nem nagyon ment. Felemás
indulatokkal indult: hogy a sráb
– a naptévéseké – ha már kijött,
forgasson-e? A két tábor között
(IGEN és NEM) Piroska tétován
réblábolt, hogy: lássuk he, igazán
egyik vendég jogát sem sértheti...
Míg végül győztünk, „játékosai” –
s a tévések el. Hanem ott maradt
a kőasztalnál, a hársfa alatt
az árnyékuk, s ez elég lehetett
– mitől Timár s Lukácsy rettegett –,
hogy szétverjék a játékot – Somos
elűnva ezt, váltott: Tán Pista most
koccint a Szentatyával. – Meglehet
– kapott Lux rajta – Babilon felett
vitatkoznak, hogy a Parázna Dög...
S akkor motorzaj, ajtó – Pista jött
a kerti úton: vászonöltönyén,
kalapján sárga-barna nyári fény
s botján, ahogy kacsázva baktatott. –
Milyen volt?! Tényleg vitatkoztatok?
Vitatkoztunk?! Haha! Ez isteni!
Csak pár latin szót mondhattam Neki.

Szigliget, 1992. január 28